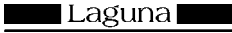

ISIDORA BJELICA

LUNA LU

ZABRANJENA
PISMA

Sex(e)pistolarni roman

 Laguna

Naslov originala

Isidora Bjelica, Suzana Vladislava Zlatanović
ZABRANJENA PISMA – SEX(E)PISTOLARNI ROMAN

Copyright © 1996 by Isidora Bjelica i Suzana Vladislava Zlatanović

Copyright © 2007 ovog izdanja LAGUNA

Cover photography Luna Lu © 2007 by Marko Todorović

VOJVOTKINJA PAJKIĆ
ISIDORA DIMITRIJEVNA
BJELICA

Suzani Luni Lu Taxi

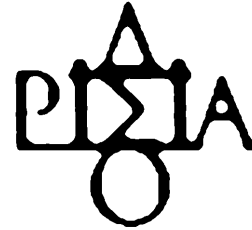

Ona je Pajkić Isidora Dimitrijeva Bjelica.

Ona je plavuša, desničarka, vojvotkinja, politart kome-sar i skandalmajstor srpske politike, ljubimica ratnih zločinaca i organizatorka sarajevskog naci žura, ozloglašena spisateljica, supruga, majka, toreadorka i mezimica internacionalnih monarhističkih kružoka... Njen život je tekao uobičajeno skandalozno dok jedne kišne beogradske noći nije ugledala devojkicu u PVC-u, s perikom, koja uzaludno pokušava da zaustavi taksi. Parkirala je ispred nje svoj pastelnozeleni mercedes s crnim tablicama i presvlakama na srcad i otvorila joj vrata.

Tako je sreća NJU.

Pričale su tek deset minuta dok je vozila do nekog tran-svestita i dogovorile se da se dopisuju, i onda...

DONJI VEŠ I TANATOS

Poštovana gospođice Suzana,

Ovo pismo Vam pišem u *Herodsu*. Mnogi bi verovatno mislili da je to opskurno mesto da se piše pismo, ali eto, među gomilom ženskog donjeg veša, u jedinoj oazi londonskog trenda, ja sam se setila Vas...

Vidite, nisam ni mislila da putujem u London, smučilo mi se, znate, otkako su Hajd park okupirali Arapi, ali kada mi je moja poslednja kućna pomoćnica stavila primedbu da se moj svileni veš ofucao, ja sam upala u neku teskobu, neki kovitlac nemira i beznađa – uporni *memento mori* – te je suprug prodao malog Huana Miroa i poslao me da kupim donji veš.

Ne znam kako Vi, ali ja sam užasnuta ovim kvazidama – što govore srpskoj ženi kakav donji veš treba da nosi kad nema ni za gornji...

Znate, mila Suzana, ja sam iz Sarajeva jedva uspela da iznesem svoj japanski komplet od žute svile prošaran biserima. Sve ostalo mi je policija zaplenila. Tadašnji bosanski

SUP video je neku neodvojivu vezu između mog donjeg veša i fašizma i ja sam u Beograd došla takoreći gola...

Budući da mi je pasoš bio oduzet, a da novca nisam imala, rešila sam da se oduprem komunističkoj represiji i nisam nosila ništa, tek mantil. U njemu sam hodala gradom sve dok nisam uspela da nabavim prve crne svila-čipka komplete...

Pa ipak, ne može se reći da je to pitanje perverzije, više je to nasušna potreba, kao hleb ili taksi... Srbi to teško razumeju, oni ne znaju koji je donji veš za cepanje, a koji za bacanje. Većina, mislim... Dakle, ovde na odeljenju susrela sam izvesnu kontesu Grabi s kojom sam prijateljski proćaskala o problemu Tanatosa i ženskog donjeg veša. Ona je iznela prilično nezanimljivu teoriju o vezi između fakture svilenih niti i nirvane, što me je bacilo u još gori očaj. Posle je kontesa predložila da kupljeni veš poklonimo nekoj sirotici, da vidimo kako će to uticati na njene eshatološke vizure.

Ja sam rekla da sam ja vojvotkinja i sirotica i da nema potrebe da traži drugu, zadigla sam crnu čipkanu haljinu i pokazala joj svoj primerak srpskog svilenog bodija.

– Nesrećnice, šta ste sve vi Srbi propatili – rekla je i zamalo pala.

Kontesa i ja popile smo čaj na odeljenju za ženski donji veš dok su nam prodavačice pakovale devet nijansi, devet kompleta s inicijalima.

S kontesom sam obišla mnoge krugove žena koje su opipavale moj lepo očuvan svileni bodi i zatim o tome užasnuto pričale muževima... Već posle nekoliko dana mogao

se primetiti u londonskoj štampi nagli obrt u tretmanu srpskog pitanja...

Kakva dosada, draga moja... Kakva strašna dosada... Ponekad mislim da me samo pamučne gaće s beogradskog buvljaka mogu odvesti u raj.

DONJI VEŠ I TANATOS

Vila Rosa, negde na nekom salašu...

Prijateljice draga,

Veoma me je obradovalo Vaše pismo i moram Vam reći da sam u njemu našla i utehu. Potpuno Vas razumem kada je reč o donjem vešu, jer svaki put kada otvorim škrinju nasleđenu od bake i vidim kako stoje stvari s jednim od bitnijih oslonaca u mom životu, dođe mi da se samoubijem ili ubijem, whatever – u svakom slučaju Eros nestane, a evo Tanatosa kako kuca na vrata mog samopouzdanja...

A nekako bi bilo logičnije da donji veš bude u vezi s Erosom, ali život u Srbiji četiri godine pred 21. vek čini čuda – pa i u ovom tako ženskom, tako intimnom, tako bitnom delu svačije autobiografije.

Kada ste već spomenuli znameniti *Herods*, znate li da je dotični Arapin, sada već bivši vlasnik te robne kuće, izgubio spor, tj. pravo na državljanstvo Ujedinjenog Kraljev-

stva, iako živi u Londonu od šezdeset i neke godine? O tome sam čitala u avionu na relaciji Bangkok–Bukurešt, ali marta ove godine – te me ne bi iznenadilo da je vlasnik opet Arapin, ali ovog puta sa državljanstvom Ostrva...

Kažu da se od njih definitivno ne može više živeti u Londonu, a čujem da ni u Parizu nije ništa bolje...

No, moram Vam priznati da me ta Engleska više i ne zanima tako kao nekada – sve me više privlače neki južniji krajevi, iako – jedan je *Brixton*, jedan je *BOY SHOR*, jedna je Vivijen Vestvud, jedan je *FRIDGE* i jedni su *OASIS* & *PULP* & *SUPERGRASS*.

Ali da se vratim na donji veš – moram Vam priznati da sam našla rešenje, nikakav „*BINGO!*“ nije u pitanju, ali funkcioniše – ja sav donji veš dajem da se šije po mojoj meri kod jednog starog majstora koji, evo, i sina obučava toj veštini... Materijale, tj. saten, čipku i likru – šalje mi prijateljica iz Italije – a svilu će tek kada se budem udala. Moja baka-tetka *VAMP*, uvek mi je govorila: „Da bi nosila svilen donji veš, dijamante i dijademe, žena ipak mora imati jedno prezime viška.“

I to šivenje, draga moja – nije to nikakav kapric već potreba – jer moj obim leđa s mojim obimom grudi nema baš neke veze – po obimu trebalo bi da nosim dobru trojku, a realnost popunjenosti je onda manja od 60%, if you know what I mean...

A na ovom salašu, privatnom vlasništvu jednog mog veoma dobrog prijatelja koji sebe voli da naziva „panonskim plejbojem“, u čehovljevskoj atmosferi – okružena devojkicama od kojih svaka ponaosob žudi za njim – tim usporenim, a pričljivim Sremcem koji, pak, oduvek žudi za

množinom, tj. mašta o bašti pupoljaka – odaću Vam, Isidora, jednu tajnu.

Od Norme Džin sam preuzela mržnju prema gaćicama, a od Vorholove prve ljubavi Taksi, the original one – maniju da sakupljam grudnjake te tako postoji očigledna nesrazmera, da ne kažem disproporcija – u posedovanju prvog, tj. drugog esencijalnog elementa onog što se naziva donje rublje...

(Gaćica jedva da imam 64, ali grudnjaka zato preko 150 komada.)

I obe gorenavedene ikone su, zamislite, baš kao i Džin Siberg, umrle nage – M. M. u svojoj postelji, Taksi u nekom hotelu na Havajima, a Džin u automobilu u 16. arondismanu... I sve tri su umrle u veštačkom snu izazvanom prevelikim dozama što barbiturata, što drugih opijata... a i ja bih želela isto da umrem u snu...

Eto toliko o Tanatosu, a što se tiče donjeg rublja – mogu još dodati da posle grudnjaka (mrzim reč – brushalter) preferiram kombinezone, ali njih nosim kao haljine, te oni samim tim i ne spadaju u donji veš...

Ali moram Vam, mila moja, otkriti da ima dana kada se osećam tako ranjivom i izranavljenom, kada su mi kosti pune usamljenosti, a sve oko mene i u meni je nekako *SPOOKY* i *TRICKY* – e, tada oblačim isključivo pamučne potkošulje i gaćice različitih boja sa ispisanim danima i postajem mazna i perverzna i verovatno veoma, veoma naporna i tražim sve dokaze ovog sveta da me moj muškarac VOLI i zahtevam da me drži u naručju i tetovira svoju želju po mojoj koži, a ja onda držim oči zatvorene i prepustam mu se skroz, onako – kao da umirem u snu...

Inače, priče o Vašem čuvenom svilenom rublju i o tome ko ga je i kada pocepao kolaju prestonicom, pa se nemojte iznenaditi ako se jednoga dana neki fetišista preruši u kućnu pomoćnicu i „obučen da pokrade“ popuni svoju kolekciju i delovima vaše intime...

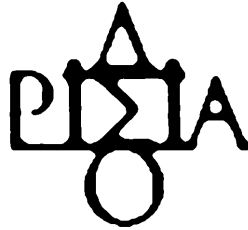
Moj savet Vam je, Isidora, da ubuduće držite svoje rublje pod ključem, pod samo Vama znanom šifrom.

I, umalo da zaboravim, ima li lepšeg osećaja nego kada izvadite svoj veš iz tašne i bacite ga u prvi kontejner ispred NJEGOVE zgrade ili kada ćaskate o npr. najnovijim potzima garniture u Skupštini grada s taksistom koji vas vozi k NJEMU, a pri tom na sebi imate samo par svilenih čarapa, bundu i puder od sedefa...

Eto toliko, draga moja, nešto mi se prispavalo – što od ozona, što od ove nabijene ženske energije oko mene, što od ovog belog vina čuvanog 20 godina u vinariji obližnjeg manastira... Idem da legnem u posteljinu od guščijeg perja i da utonem u san iz koga ću se – iskreno se nadam – probuditi jer sutra ću jahati konje samo u koži na koži, a onda će ON doći po mene i odvesti me pravo u Budapest odakle ću Vam se javiti...

Puno pozdrava uputite suprugu, poljubac Lavu lavova – a Vama jedan zagrljaj – kao žena ženi koju razume...

Vaša TAXI

MUŽEVI I MUŽJACI

Poštovana gospođice Suzana,

Verovatno ste već i Vi primetili kako duže vreme mnoge poznate žene gube takt i kukaju da ne mogu da pronađu odgovarajućeg muža.

Moram Vam reći da sam i sama prošla golgotu s izborom muža zavedena mnogim mužjacima koji se mogu naći oko mog krhkog bića... Ne znam šta Vi mislite o tome, jer ste i dalje srećno neudati, pa ipak moram Vam reći da jedini način da se žena srećno uda jeste da bude potpuno neoprezna...

Nasuprot ideji koja preovladava – da žena treba da bude i razumna i kalkulantski raspoložena, ja mislim da nam u ovom našem vremenu kad je ukinuto otmeno plemensko pravilo da se momak i devojka obećaju, ne preostaje ništa drugo nego da se prepustimo najjačim impulsima... Nikad nikom o svojoj situaciji pred udaju nisam pisala, pa se nadam (iako globalno nisam zainteresovana za diskreciju) da o ovome nećete nikome pričati... Vidite, kada

sam, utučena posle strasne i brze romanse s agentom CIA, ostala sama u 25-oj godini, preda mnom su ostali sledeći nežni mužjaci:

jedan toreador,
 jedan šahovski velemajstor,
 jedan neodoljiv ekscentričan sveštenik,
 jedan nežan maloletnik,
 tri slikara i jedan pijanac,
 jedan ratni reporter i dva mafijaša,
 tri ratna zločinca i tri reditelja.

Eto, takvo je stanje bilo i ja sam utučena i iscrpljena otišla na Maltu da dobro razmislim šta da radim...

Naravno, na Malti, u Valeti, moja dilema se nije razrešila već zakomplikovala dodatnim malteškim vitezom koji mi je, dok smo sedeli u maloj kafani u kojoj sviraju Štrusa, dao možda najpametniji savet kada je reč o muževima i mužjacima.

– Draga moja Isidora, s obzirom na karakter obuke špijuni CIA su najbolji za vatrene ljubavne avanture, ali su nikakvi muževi... Vi za masona ne bi trebalo da se udate jer su oni dosadni muževi, polirani stereotipnim perverzijama... Najzad, koliko god da su agenti CIA privlačni kao ljubavnici, ipak Vam sugerišem da je za udaju najbolji agent GRU...

Mila moja Suzana, da li možete zamisliti moju dramu... Već sedam godina me opsedaju kojekakvi agenti i jedva sam počela da ih razaznajem po karakteru udvaranja i ljubljenja, a sad ovo!

Tek što sam naučila kako da prepoznajem kagebeovca, kad on meni GRU... Ne znam kakav je Vaš pristup ovome,

ali nadam se, ne daj bože, da niste ostali kod čiste opcije KOS – DB...

Naivna ja, posle Malte, zaputim se u Rusiju gde provodim uzbudljive dane s nekolicinom ruskih ekstremista i jednim grofom. Međutim, suprotno svojoj reputaciji, u Rusiji žena više misli na Boga i ideologiju nego na muškarce...

Draga moja prijateljice, rešim ja da se i ne udajem... Da se posvetim jahanju i kockanju za nameštenim srpskim ruletima i da postanem ona najgora vrsta žena koju sam dotad prezirala, da imam mužjake za sve – jednog za ručkove, drugog za filozofiju, trećeg i četvrtog za gnoseologiju, petog za pucanje, šestog za perverzije itd. Znae već kako to ide kod racionalnih žena...

I, moram priznati, bilo mi je lepo, iako ti mužjaci stvaraju jedan tanani veo melanholiije u koju mlada žena zapada...

Tada je, sasvim neočekivano, moj sadašnji muž prihvatio, posle godinu dana razmišljanja, moju ponudu da napišemo dramu *Ljotić*...

A moj dragi muž bio je tada u drugom sekularnom braku i meni se, znate već, nije upuštalo u avanture sa znatno starijim profesorom sa ženom i kćerkom...

Pa ipak, kada smo pisali scenu između Leni Rifenštal i Hitlera došlo je posledično i do našeg telesnog zbližavanja, nakon čega je moja lista, uz Ljotićevo posredovanje, spala na jednog scenaristu...

Predlažem Vam shodno tome, draga moja, da mužjake u sekularnim brakovima tretirate kao slobodne a one u

crkvenim da zaobilazite. Sinoć u snu javila mi se moja prababa Joka i rekla: „Doro, dete, što si se bre lepo udala...“

Što jest, jest. Bar se na zadovoljstva u braku ne mogu požaliti...

Najzad, šta da Vam kažem o tome kako prepoznati udvarača KOS – CIA u odnosu prema potencijalnom mužu GRU – DB.

Lako, prvi imaju katafatički pristup udvaranju, a drugi apofatički i zato su na duge staze fatalni – što bi značilo, Vi mislite da ste upecali njega, dok Vam on sve vreme radi radnju...

Toliko od mene o muževima i mužjacima...

P.S. Preklinjem Vas, što god o braku da odlučite, nemojte nasesti na kombinaciju SEKURITATE – MOSAD jer je ona nedosledno perverzna za vaš tanan duh.

MUŽEVI I MUŽJACI

BUDAPEST, tiha i siva.
Skinuli su i poslednju petokraku.

Draga Isidora,

Vaše nadasve interesantno i poučno pismo o muževima i mužjacima zateklo me je u Budimpešti – tačnije negde na Budimu...

I moram Vam priznati da me je zabrinulo, jer ja o tim skraćenicama tako malo znam i stvarno sam krajnje neproračunato neoprezna, a potencijalna *udavača*.

Ovu specifičnu grupaciju inače prezirem, ali su i mene neko vreme trpali, i to među najperspektivnije beogradske „would be bride – all dressed in white“ – samim tim što sam se kao *Luna Lu* mnogo pojavljivala, da ne kažem eksponirala u medijima i bila u kontaktima s tim ženama koje su – kako ste lepo primetili – izgubile svaki takt zarad barem – kako bi to rekla gospođica W. – „jednog dobrog kresa“.

Na svu sreću, te bede sam se oslobodila tako što sam Lunu otposlala na toplo, mistično tlo Azije gde će se ona sigurno odlično snaći, a sebi i drugima priznala da sam srećno zaljubljena u ~muškarca mog života~, ovog sada i ovog ovde – svog *petog* života. Prethodna tri sam izgubila kada sam se nesrećno zaljubila, a jedan – preračunavši hemijske elemente koji se ne potiru, kako sam ja mislila, već pojačavaju dejstvo onog drugog...

I dok ležim sada u postelji koja sva miriše na đurđevak i na NAS – u ulici koja nosi naziv Nižinskog ili bar tako zvuči, a ON preslušava najnoviju ploču Džoša Vinka – LEFT ABOVE THE CLOUDS – poput Anais Nin malo pišem ovo pismo, malo GA proučavam i analiziram...

I svašta mi pada na pamet.

„Ma, da nije CIA... možda taj GRU – ma, ne! A ipak, KOS...“ i sl.

I, draga moja, došla sam do zaključka da moj nevenčani „muž“, onaj kome sam se obećala – nije ništa drugo do potencijalni D.J. star – za kojim će i dalje ludeti tinejdžerke, ali zato za aktuelnog mužjaka – ne bih mogla da garantujem.

Mada...

U njegovom slučaju pre sumnjam da pripada nekom tajnom društvu nego nekakvoj agenciji koja nije za muške manekene – već spada u „one“ sa smešnom skraćenicom...

I kada bolje razmislim, draga Isidora, i u mojoj prošlosti, *en général* – opravdano sumnjam da je bio samo jedan mužjak – potencijalni agent nekakve tajne službe, i to onaj

s velikim M – „Bond. James Bond“ tipa, sa kojim sam provela tri, ali ona *tri* dana koja traju kao tri života.

Uvaženi mister Kosta Bunuševac je bio prisutan u momentu kada me je dotični prosio nasred *Soul Food* kafea pred 300 zapanjenih svedoka koji su se osetili suvišnim...

I iste noći u praskozorje u crvenom ferariju vozio me je ka nekakvom dežurnom matičaru u blizini Pančeva, koji je za sve vreme rata venčavao pijane borce i ruske striptizete – a ja od silne buke motora nikako nisam čula njegovo ime – ime svog budućeg muža, a kamoli svoje novo prezime...

Dok smo lutali ulicama pustog Pančeva u amfetaminskoj izmaglici, on mi je poverio da će često biti na putu jer on – ubija za pare, ali ćemo zato imati para da napunimo bazen njima...

A ja sam se samo naivno smešila i čvrsto odlučila da ostanem nevinna s njim do prve bračne noći, a onda prizvala razum i zamolila Boga da učini nešto na brzinu, npr. da pretvori matičara u pekara ili makar da mu promeni adresu da ga nikada ne nađemo...

I dobri Bog je uslišio molbe – tog jutra smo sreli samo neku folk pevačicu so called – Sneki kako se vraća s tezge i to smo protumačili kao znak za urgentni povratak u Beograd...

Tako ja ostadoh „srećno neudata“, što Vi rekoste – a što se tiče „asasina“ netaknuta – mislim, onako do kraja...

Isidora, kada se budemo srele, detaljno ću Vam opisati način na koji me je ljubio i dodirivao taj „bezimni s najlepšim rukama na svetu i najhladnijim smaragdnom pogledom“ – te ćete sigurno znati o čijem agentu je reč...

A što se tiče Vašeg saveta u vezi s brakovima, ja nemam živaca ni za one klimave u opštini ugovorene, a kamoli za one pred Bogom kao svedokom sklopljene.

I moram Vam reći da sam najviše bila prošena od strane inostranih mužjaka i da su oni najuporniji prosoci.

Oko jednog Italijana iskreno sam se premišljala, ali ideja o tome da papa, lično, razmišlja i do pet godina hoće li mi dati razvod ili ne – bila je presudna da ostanem pri svom „NO!“.

To moje „ne“, taj Rikardo je svim silama pokušavao da preinači u „SI!“, i zaista se trudio – bilo je tu i soneta, Fijoručijevih anđela, parfema pravljenog po mojoj puti i putovanja u Palermo, rodni grad Domenika D., kod familije...

E, draga prijateljice, sada mi je za vratom jedan Izraelac – taj je, kada razmislim po Vašem sistemu, sigurno neki teški MOSAD, s obzirom na to da nije ni u jednoj zemlji duže od dva meseca, a adrese menja svakih 14 dana – no, i njega ću se već nekako osloboditi, o tome ću misliti sutra – danas ću da uživam u svome muškarcu, koji je nekako pre muž nego mužjak.

I ja Vama moram priznati da sam svojim intimnim životom zadovoljna – ON me čini srećnom, a to se valjda jedino računa.

Oдох ja da mu se pridružim negde *above the clouds* i da ga ljubim nežno, jer on sve ovo vreme nema pojma da su me, dok sam pisala Vama ovo pismo, posetili duhovi bivših mužjaka i obrisi budućeg...

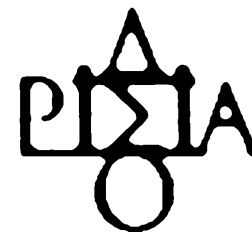
Idem da ga ljubim iz griže savesti najnežnije na svetu, a on neće znati šta ga je snašlo...

Čuvajte, Isidora, Vaš brak jer znam da bi mnoge beograd-
ske udavače volele da budu četvrta žena Vašeg supruga...

Ako ste pre udaje bili neoprezni, sada budite na opre-
zu jer su te „dame“ sposobne svakakve čorbe zakuvati
ljubakajući se s onima iz čak i meni čitljivih kodova – pod
šiframa: DB & KOS i nazad.

Kiss & kiss & kiss za Lava-Grigorija.

*S poštovanjem,
Vaša TAXI*

PRISLUŠKIVANJA, SASLUŠAVANJA I OPANJKAVANJA

Draga moja prijateljice,

Stalno mislim na Vaša pisma i ona mi ne daju mira. Toliko ste drugačiji od lika koji ste stvorili u novinama. Apropo Vašeg lika i dela, moram vam priznati da sam svojevremeno na Akademiji jedanput prisluškivala Vaš razgovor s izvesnom damom koja je bila i moja prijateljica. Ne mogu da kažem da me je razgovor baš interesovao... Više sam htela da prodrem u delić Vaše intime, pošto ste Vi jedna od dve mlade žene na srpskim prostorima koje držim ekstremno zanimljivim (druga je moja prijateljica, vila u tročetvrtinskom taktu – Simonida Stanković). Vaša crvena kosa me podsećala na preraphaelitske likove i ja sam u dosadi između dva časa, dok sam pijuckala čaj odevena u svoje konzervativne svilene modele, posmatrala šta radite... Nisam znala da je tada, dok sam ja posmatrala Vas, mene posmatrao budući komandant Belih orlova...

Ne znam šta Vi mislite o prisluškivanju, ali ono se u našoj sredini uglavnom koristi ako ne u policijske svrhe, a onda zbog opanjkavanja... Ja sam, znate, dubinski prisluškivana još od svoje pete godine kada smo se u Sarajevu uselili u stan koji je pre nas pripadao šefu SUP-a... Tako su svaka moja reč, pokret, devojačka perverzija i preterivanje dubinski snimani... To sam saznala tek kasnije, kada su me saslušavali...

Za razliku od ostalih disidentskih paranoika, ja sam svoju izloženu poziciju prihvatila s radošću, valjda zbog urođenog mi egzibicionizma...

U Beogradu smo, naravno, dobili stan dubinski ozvučen takođe, što je kod mene izazivalo laku vrtoglavicu zbog radosti što je svaka moja trivijalna radnja tako medijalizovana pa sam pravila kućne performanse za one koji su me slušali dubinski i preko telefona. Od tad me još šire prati glas da sam bezobraznica...

Dubinsko prisluškivanje je uopšte vrlo estetična stvar. Svojevremeno sam u jednoj sobi *Interkontinental*a, u kojoj su zajedno bili, između ostalog, Sonja Karadžić, Maja Gojković, Malkolm Muharem itd. iznela teoriju posmatrajući bele zidove sobe da bi bilo zanimljivo uraditi doktorat o estetici dubinskog prisluškivanja... Malkolmu se dopala moja ideja, ali mi je zamerio što sam pojela previše kavi-jara na njegov račun...

Ali da se vratim na temu. Dakle, naviknuta na dubinsko prisluškivanje, sročena sa svojim domaćim službama, nisam više videla u tome nikakvog izazova, sve dok mi jednog dana moj nežni prijatelj nije odao tajnu da me snimaju s trećeg sprata zgrade preko puta... O, kakva radost...

kakva zabava... strana služba, infracrvena kamera... taj vizuelni aspekt je i te kako inspirisao moj privatni život... Od tada nisam više nikad sebi dopustila da prepelice jedem obučena ili da, ne daj bože, moja tri mlada prijatelja, koja su pored mene spavala ispod tri različite bunde, ne budu dovoljno razgolićena i začesljana...

Posebnu draž mi je davalo to što nisam mogla da razlučim da li je to MOSAD, CIA ili KGB ili su svi zajedno zainteresovani za moj preterano ekskluzivan pristup stvarima.

No, sve to imalo je i tužnu stranu...

Moj prijatelj slikar N. V. prestao je sa mnom da se druži posle preživljene drame zbog prisluškivanja...

Naime, moj sadašnji suprug i ja pijuckali smo karlos tercero, jeli *turon* i razgovarali sa N. V. o estetici provalije, kada sam mu ja otkrila (što mi nije običaj da me ne bi po paranoji upoređivali s desnim piscem Momom S.) da me preko puta snimaju... On je bio skeptičan, a onda je i sâm otkrio crveno svetlo kamere. Zatim, da bih ga sasvim uverila, rekla sam:

– Dobro, ko ste da ste, upalite i ugasite svetlo tri puta ako nas čujete...

Na njegovo veliko zaprepašćenje, svetlo se preko puta na trećem spratu naglo gasilo i palilo – tri puta. Ja sam vrištala od uzbuđenja, moj dragi suprug, tada još odmetnik od bivše žene, nasuo je još karlosa, a N. V. se prestravio...

Naravno, postojala je ludačka mogućnost da je to tek slučajnost po Jungovom zakonu sinhroniciteta, pa sam morala još da ga uveravam i rekla sam:

– A sada, ako mislite da imam najbolje sise u Srbiji, upalite i ugasite svetlo sedam puta, a ako ne, opet tri puta...

Kada se svetlo upalilo i ugasilo sedam puta, mojoj rado-
sti nije bilo kraja, a naš prijatelj je pobegao od nas...

Eto, draga moja prijateljice, pa prosudite i sami kako
prisluškivanje može imati i tužan kraj...

Uopšte uzev, imajući iskustvo prisluškivanja, saslušava-
nja i sveopšteg opanjkavanja, došla sam do zaključka da je
njihova jedina negativna strana gubljenje prijatelja...

Kakva površno patetična misao, tako dosadna da je ne
bi registrovala nijedna služba...

Pa ipak, ne zaboravite da Vas i ova površna prepiska sa
mnom sigurno vodi u estetični, i jedini stvarni svet prislu-
škivanja, saslušavanja i opanjkavanja...

Puno pozdrava od Vaše
Isidore

PRISLUŠKIVANJA, SASLUŠAVANJA, OPANJKAVANJA

Beograd, devojačka soba.

Draga Isidora,

Pre svega, hvala Vam na komplimentima koje ste mi
uputili u svom pismu koje je, zamislite čuda – stiglo otvo-
reno, zajedno s neotvorenim paketom iz Pariza, gde su se
nalazili:

1. parfem blue ulu, *Kašarela* (komada: 1, pakovanje
50 ml);

2. kompakt disk DIMITRI FROM PARIS;

Z. mrežaste čarape *Lolite Lempicke* (komada: 5).

Izgleda da Vaše ime, pa i na poleđini pisma – čini da se
sva pisma otvaraju, a da se na vredne pakete zaboravlja...

Kakva koincidencija, a Vi mi baš pripovedali o prislu-
škivanjima, saslušavanjima i opanjkavanjima – čudi me
zašto, na primer, nisu otvorili ono pismo o donjem vešu
ili kukičanju...

S obzirom na to da nemam iskustava sa saslušavanjima, da kucnem u drvo – mene fascinira cela ta Vaša priča i OZLOGLAŠENA bi mi delovala kao SF roman, da me neki Vaši poznanici nisu uverili da je sve istina...

Znate, ja sam uglavnom u prilici da slušam priče iz tipično urbanog (lokalnog, tzv. gradskog) miljea o saslušavanjima tipa „pao s nekoliko mića vutre ili pajda“ ili „rutinski priveden – razlog: N. N. bio na pogrešnom mestu u pogrešno vreme – tačka“ i sl.

I uglavnom sve te priče imaju, pa može se reći, „happy end“. Ako je droga u pitanju – ponekad tog nekog pozovu na kafu i čas „solo pevanja“, a ovog što su po zadatku izbatinali, takoreći, „za džabe“ – izbrišu posle nekoliko meseci i nikome ništa.

A mene te priče, iskreno rečeno, draga Dora – nikada nisu baš naročito interesovale. „Moje prvo jutrenje u 29. novembra“ isto je tako dosadna priča kao i ona „Kako sam se oslobodio vojske“ ili „Mi na noćnoj straži – kad...“.

Kružile su neke priče kako smo svi mi sa B92 negde *notirani*.

Pa su onda kružile priče kako smo svi mi „promoteri tehno kulture“ tkđ. negde – *notirani*...

I tako postoji mogućnost da sam na dva mesta *notirana*, a ko zna šta me čeka ako budem nastavila ovu prepisku – osvanuću i na trećem mestu...

Ali pod kojim imenom?

1. Luna Lu?
2. Suzana Vladislava Zlatanović?
3. TAKSI?

Ko zna i koga briga!

U pogledu saslušavanja mislim da sam veoma sitna riba, doduše dobra riba, što bi naš policajac rekao – „very stylish girl“.

E, ali draga Isidora – ako sam u domenu saslušavanja potpuno neiskusna, što se tiče prisluškivanja – tu sam prilično verzirana.

Majka me je od 17. godine ~dubinski~ prisluškivala tako što je „hvatala“ na radiju moje very private razgovore putem bežičnog ~PANASONIC EASE PHONE~ telefona.

I tako je to trajalo, ona se stvarno svačega naslušala – a onda je naš mali kućni „votergejt“ – raskrinkan.

A kada je reč o opanjkavanju – trudim se da ne obraćam pažnju, jer sam u čaršiji bila sve što se može biti: kurva, lezbijka, svingerka, na samrti od raznih bolesti više puta, težak narkoman, kratkovida, dalekovida, transvestit.

Po gradskim pričama – spavala sam s preko 500 „njih“, uključujući skoro sve andergraund rokenrol zvezde, većinu muškaraca pored kojih sam jednostavno više od dva puta prošetala, plus dva filmska reditelja u čijim se filmovima pojavljujem. Još samo nisam bila, čini mi se, pedofil – ali mlada sam, ima vremena i za tu „kinki“ aktivnost...

A dok su oni opanjkavali – ja sam uglavnom sedela kod kuće, čitala Valerija, slušala Marlenu Ditrih i bila jednostavno – i te kako – sama.

Draga Isidora, kad samo pomislim kako će nas dve da opanjkavaju...

– OH LA LA, LA LA LA, LA!!! – što bi rekla Mis Dilajt!

No, ja se pouzdajem u Vaš urođeni egzibicionizam i višegodišnje iskustvo i odmah mi je lakše kao urođenom

paranoiku sklonom autizmu koji je sticajem okolnosti priučen da komunicira sa svim tim krugovima, kružocima, trouglovima i ostalim geometrijskim gradskim formacijama – koje pri tom nikako da shvatim ozbiljno.

Kada kažem ozbiljno – mislim da već jednom shvatim da npr. tamo neka gospođica D. A. lobira protiv mene i ispira usta mnome svakodnevno, iako već mesecima nisam u Beogradu.

Ona može tim upornim opanjkavanjem da učini da izgubim neki posao vredan nekoliko stotina nemačkih maraka, *n'est pas?*

Jedan prijatelj, ljubitelj bodi pirsinga i disident iz tog, nazovimo ga „d. a.“ cirkla – gde deluje ova na prvi pogled sasvim pristojna & lepuškasta devojka, lepo mi je to objašnio uz profiterole u *Gradskoj poslastičarnici*:

„Jebiga, nju ne mrzi da svaki put započne priču o tebi – a ti, kada bi se barem jednom pojavila na nekoj gradskoj priredbi – nekom otvaranju, koktelu ili premijeri – opovrgla bi sve tračeve i zasenila sve prisutne, a njen trud bi bio džaba... Moraš da se krećeš, osvajaš simpatije i žrtvuješ dva sata života u opanjkavanju nekog trećeg – kapiraš, bebo!? The name of the game is G.O.S.S.I.P!“...

Moj odgovor je: ~NO FUCKING SHANCE~, a iz ofa dopire „MY WAY“ i Sid Višiz, može i Frenk Sinatra, mada ni Elvisova verzija nije loša.

I na kraju imam dva pitanja za Vas:

1. Da li je moguće da i ja dobijem neku vrstu potvrde kao Vi za grudi?

(Naime, zamolila bih tog „brata“ koji Vas posmatra – ako je istina da imam najbolje noge na Dorćolu /ali, u

kategoriji mlađa od 30, a starija od 20/ neka klikne crveno svetlo pet puta, a ako nije – ne mora ni da se oglašava.)

2. Da li će od sada sva moja pošta biti otvarana, ili samo ona s Vašim rukopisom i mirisom?

I da znate, primetila sam da mi se u intimnom – emotivnom životu povremeno pojavi neka GOCA s nekim sulu-dim idejama o preotimanju i zavođenju mog muškarca.

Kada čujem da se neka zove Gordana – „ali možete me zvati Goca“ – odmah krećem u protivnapad, bez razmišljanja i najave postajem zla vila kalibra jedne Grdane...

Kako je kod Vas?

Pozdrav Profesoru i Laviću.

Vaša T.